

2 Α.Α.Δ.

19 Σεπτεμβρίου, 1995

[ΠΙΚΗΣ, Π. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΥΓΕΙΑΣ,

Εφεσείουσες,

v.

ΣΤΑΥΡΟΥ ΠΙΤΤΑ,

Εφεσίβλητου.

(Ποινική Έφεση Αρ. 5941).

5 *Ποινική Δικονομία — Έφεση — Έφεση εναντίον αθικωτικής απόφασης και ποινής που επιβάλλεται από Επαρχιακό Δικαστήριο — Ο περί Δικαστηρίων Νόμος (Ν.14/60), Άρθρο 25(2) — Το δικαίωμα έφεσης που παρέχει δεν είναι απεριόριστο — Εφαροστέες νομικές και νομολογιακές αρχές — Η Γεωργίου v. Σαμάρα αποτελεί αδικαιολόγητη παρέκκλιση.*

10 *Σύνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα — Έφεση — Το Σύνταγμα δεν καθιερώνει δικαίωμα έφεσης στο Ανώτατο Δικαστήριο από αποφάσεις των πρωτόδικων Δικαστηρίων — Η θεσμοθέτηση του δικαιώματος έφεσης ανάγεται στη Νομοθετική Εξουσία.*

15 *Το δικαίωμα έφεσης που παρέχεται από το Άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου (Ν.14/60), παρέχεται “τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155, Άρθρο 137(1)” — Το πιο πάνω Άρθρο της Ποινικής Δικονομίας προνοεί ότι η έφεση από απόφαση Επαρχιακού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί μόνο από το Γενικό Εισαγγελέα ή με την έγκρισή του — Κατά συνέπεια οι εφεσείουσες δεν είχαν δικαίωμα να καταχωρήσουν την παρούσα έφεση για ανεπάρκεια της ποινής, αφού δεν είχαν εξασφαλίσει την έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα, όπως προνοείται στο Άρθρο 137(1) του Κεφ. 155.*

20 *Η έφεση απορρίπτεται.*

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Ξενοφάντος v. Χαράλαμπος (1961) Α.Α.Δ. 122,

Γεωργίου v. Σαμάρα (1995) 2 A.A.Δ. 114,

Attorney General v. Pouris & Others (1979) 2 C.L.R. 15,

Κυπριακή Δημοκρατία v. Ερμολόγους (1990) 2 A.A.Δ. 459 ,

Rodosthenous & Another v. The Republic, 1961, C.L.R. 48,

Hinis v. The Police (1963) 1 C.L.R. 14,

5

Christophi v. The Police (1970) 2 C.L.R. 117,

Georgadji & Another v. The Republic (1970) 2 C.L.R. 229,

Γενικός Εισαγγελέας v. Λαζαρίδη & άλλου (1992) 2 A.A.Δ. 8.

Έφεση για ανεπάρκεια ποινής.

Έφεση για ανεπάρκεια ποινής που ασκήθηκε από την κατηγορούσα Αρχή εναντίον της ποινής που επιβλήθηκε στον κατηγορούμενο ο οποίος βρέθηκε ένοχος από το Επαρχιακό Δικαστήριο Αμμοχώστου (Αριθμός Ποινικής Υπόθεσης 2783/91) σε έξι κατηγορίες σχετικές με την ενάσκηση του Επαγγέλματος και Διατήρηση Υποστατικού κατασκευής καθορισμένων Τροφίμων κατά παράβαση των άρθρων 3(4) των Περί Υγιεινής Τροφίμων Γενικών Κανονισμών του 1970 και των άρθρων 17 και 18(β) του περί Πωλήσεως Τροφίμων και Φαρμάκων Νόμου, Κεφ. 261 και καταδικάστηκε από Παπαμιχαήλ, Ε.Δ., σε πρόστιμο £25,- στην πρώτη κατηγορία, £15,- στη δεύτερη κατηγορία, και από £10,- στη τρίτη, τετάρτη, πέμπτη και έκτη κατηγορία. Επίσης καταδικάστηκε να πληρώσει £75,- έξοδα της κατηγορούσας Αρχής.

10

15

20

N. Οικονόμου, για τις εφεσείουσες.

Εφεσίβλητος παρών.

Cur. adv. vult.

25

ΠΙΚΗΣ, Π.: Την ομόφωνη απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Οι εφεσείουσες είχαν προσάψει εναντίον του εφεσίβλητου διάφορες κατηγορίες για αδικήματα δυνάμει του περί Πωλήσεως Τροφίμων και Φαρμάκων Νόμου, Κεφ. 261

30

(όπως τροποποιήθηκε) και των περί Υγιεινής Τροφίμων Γενικών Κανονισμών του 1970. Κατόπιν παραδοχής του, το Επαρχιακό Δικαστήριο του επέβαλε χρηματικές ποινές. Με την παρούσα έφεση οι εφεσείουσες προσβάλλουν τις ποινές ως ανεπαρκείς.

5 Καταχωρώντας την έφεση οι εφεσείουσες ενήργησαν αυτόνομα. Δεν ζήτησαν προς τούτο και δεν εξασφάλισαν έγκριση από τον Γενικό Εισαγγελέα. Ενώ σύμφωνα με το άρθρο 137(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, έφεση εναντίον ποινής

10 όπως και έφεση εναντίον αθωωτικής απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου μπορεί να ασκηθεί μόνο από τον Γενικό Εισαγγελέα ή με την έγκρισή του. Η εν λόγω διάταξη διαλαμβάνει ότι:

“137(1) Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας δύναται:-

(α) να ασκήση έφεσιν ή να εγκρίνη την άσκησιν εφέσεων εξ αθωωτικής απόφασεως Επαρχιακού Δικαστηρίου εφ’

15 οιοδήποτε των ακολούθων λόγων:-

(β) να ασκήση έφεσιν ή να εγκρίνη την άσκησιν εφέσεων εξ αποφάσεως Επαρχιακού Δικαστηρίου επί τω λόγω ότι η ποινή ήτο ανεπαρκής.”

20 Εγείραμε προκαταρκτικά το κατά πόσο η έφεση ενέχει υπόστασι. Ο συνήγορος των εφεσεουσών πρότεινε καταφατική απάντηση κι αυτό ενόψει της πρόσφατης απόφασης του Εφετείου στην υπόθεση **Γεωργίου v. Σαμάρα** (1995) 2 Α.Α.Δ. 114, όπου αφού εξετάστηκε ακριβώς το ίδιο θέμα κρίθηκε ότι δεν χρειαζόταν η έγκρισή του Γενικού Εισαγγελέα. Το Εφετείο ήχθη στην εν λόγω απόφασή του διότι θεώρησε πως το άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου (Ν. 14/60) παρείχε δικαίωμα έφεσης χωρίς περιορισμό. Αυτή η διάταξη προνοεί τα ακόλουθα:

30 “25(1) Τηρουμένου του διαδικαστικού κανονισμού, πάσα απόφασις δικαστηρίου ασκούντος πολιτικήν δικαιοδοσίαν θα υπόκειται εις έφεσιν εις το Ανώτατον Δικαστήριον.

(2) Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου πλην ως άλλως προβλέπεται εις το εδάφιον τούτο, πάσα απόφασις δικαστηρίου ασκούντος ποινικήν δικαιοδοσίαν θα υπόκειται εις έφεσιν εις το Ανώτατον Δικαστήριον.

35

Πάσα τοιαύτη έφεσις δύναται να ασκηθή κατά της καταδικαστικής αποφάσεως ή της επιβαλλούσης ποινήν τοιαύτην δι’ οιονδήποτε λόγον.”

Η σχέση του άρθρου 137(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου με του άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου, κατά πρώτο εξετάστηκε από το Εφετείο στην υπόθεση **Ξενοφόντος ν. Χαραλάμπους** (1961) Α.Α.Δ. 122. Σε εκείνη την υπόθεση η Κατήγορος καταχώρησε έφεση εναντίον αθωωτικής απόφασης Επαρχιακού Δικαστηρίου χωρίς την έγκριση του Γενικού Εισαγγελέα. Είναι προφανές ότι η περίπτωση έφεσης εναντίον αθωωτικής απόφασης τίθεται από το άρθρο 137(1) υπό ακριβώς την ίδια αίρεση όπως και η έφεση εναντίον ποινής. Το Εφετείο έκρινε ότι το δικαίωμα έφεσης το οποίο παρέχεται από το άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου υπόκειται στον περιορισμό που περιέχεται στο άρθρο 137(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου. Και τούτο διότι, όπως επισημάνθηκε, το δικαίωμα έφεσης που παρεχόταν από το άρθρο 25(2) παρεχόταν, σύμφωνα με τον ίδιο του τον εναρκτήριο προσδιορισμό, "Τηρουμένων των διατάξεων του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου". Συνεπώς αποφασίστηκε ότι έφεση δεν μπορούσε να ασκηθεί παρά μόνο από τον ίδιο τον Γενικό Εισαγγελέα ή με την γραπτή έγκρισή του. Η κατ' αντίθεση καταχωρηθείσα έφεση θεωρήθηκε ανύπαρκτη.

Στην υπόθεση **Γεωργίου ν. Σαμάρα** (ανωτέρω) το Εφετείο, αντιμεταπίζοντας ζήτημα πανομοιότυπο με ό,τι απασχολεί εδώ, συζήτησε την **Ξενοφόντος ν. Χαραλάμπους** (ανωτέρω) και ενώ φαίνεται να αναγνώρισε την ουσία του σκεπτικού της, εν τούτοις ακολούθως κατέληξε συνοπτικά ότι το άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου παρείχε στον κάθε Κατήγορο απεριόριστο δικαίωμα έφεσης. Παραπέμφθηκε επίσης και στις υποθέσεις **Attorney General v. Pouris and Others** (1979)2 C.L.R. 15, και **Δημοκρατία ν. Ερμιογένους** ποινικές εφέσεις αρ. 5063, 5065, 5066, 5067 (1990) 2 Α.Α.Δ. 459, στις οποίες, παρόλον που αφορούσαν την εξέταση μιας διαφορετικής πλην συναφούς πτυχής, κεντρικό θέμα ήταν και σε εκείνες ο συσχετισμός μεταξύ των δύο εν λόγω νομοθετικών διατάξεων. Και εκεί είχε κριθεί ότι το δικαίωμα έφεσης που παρέχεται από το άρθρο 25(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου, υπόκειται σε ό,τι προβλέπεται στον περί Ποινικής Δικονομίας Νόμο. Το ίδιο άλλωστε είχε αποφασιστεί και σε παλαιότερες υποθέσεις οι οποίες είχαν ακολουθήσει την **Ξενοφόντος ν. Χαραλάμπους** (ανωτέρω): βλ. **Rodosthenous and Another v. Republic**, 1961, C.L.R. 48, **Hinis v. The Police** (1963)1 C.L.R. 14, **Christofi v. The Police** (1970) 2 C.L.R. 117, και **Georgadji and Another v. Republic** (1970) 2 C.L.R. 229. Η ίδια ερμηνεία επιβεβαιώθηκε σχετικά πρόσφατα με τον πιο εμφαντικό τρόπο από την Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου και στην υπόθεση **Γενικού Εισαγγελέα ν. Λαζαρίδη και άλλου** (1992) 2 Α.Α.Δ. 8, όπου λέχθηκε ότι "το

δικαίωμα έφεσης που παρέχεται από το άρθρο 25(2) του Ν. 14/60 περιορίζεται από τις διατάξεις του Κεφ. 155". Στην ίδια απόφαση επίσης επισημαίνεται ότι "το Σύνταγμα - δεν καθιερώνει δικαίωμα έφεσης στο Ανώτατο Δικαστήριο από αποφάσεις των πρωτόδικων δικαστηρίων" και ότι "η θεσμοθέτηση δικαιώματος έφεσης ανάγεται στη Νομοθετική Εξουσία." Στη *Γεωργίου ν. Σαμάρα* (ανωτέρω) δεν έγινε αναφορά στην ανωτέρω πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας. Είναι προφανές ότι η *Γεωργίου ν. Σαμάρα* (ανωτέρω) αφήνει ακλόνητη την επί του θέματος ισχυρή γραμμή της νομολογίας από την οποία αποτελεί αδικαιολόγητη παρέκκλιση. Πρέπει λοιπόν να αγνοηθεί.

Έφεση από απόφαση Επαρχιακού Δικαστηρίου με την οποία προσβάλλεται ποινή ως ανεπαρκής μπορεί να ασκηθεί μόνο από τον Γενικό Εισαγγελέα ή με την έγκρισή του. Δεδομένης στην προκειμένη περίπτωση της έλλειψης τέτοιας έγκρισης, οι εφεσείς δεν είχαν δικαίωμα καταχώρησης έφεσης. Η έφεση κρίνεται απαράδεκτη. Και απορρίπτεται.

Η έφεση απορρίπτεται ως απαράδεκτη.